

F E N E G Y E R E K E K

Michael Chabon



21. SZÁZAD
KIADÓ

Budapest, 2021

Ayeletnek

*Mert hiába gondoltak ők akármit,
nem akartam a vízbe ölni magamat.
Addig akartam úszni, míg a kimerültség végez velem –
és ez a kettő mégsem ugyanaz.*

JOSEPH CONRAD*

* Katona Tamás fordítása.

A szerző ezúton szeretne köszönetet mondani
Mary Evansnak és Douglas Stumpfnek,
e kis birodalom Tigrisének és Eufráteszének.

AZ ELSŐ IGAZI ÍRÓ, akit életemben megismertem, az összes munkáját August Van Zorn név alatt jelentette meg. A nagyanyám tulajdonában lévő McClelland Hotelban lakott, a szálloda tornyának legfelső szobájában, és angolt tanított a Coxley-n, ezen a jelentéktelen főiskolán, ami a városunkat kettészelő, szintén jelentéktelen Pennsylvania folyó túlsó felén állt. Az igazi neve Albert Vetch volt, a szakterülete pedig Blake, ha jól rémlik; emlékszem, hogy a szobája fakó, szövetutánzatú tapétáján ott díszelgett Blake könyvborítónak készített képe, *Az öregkorú* bekeretezett másolata, egy csapott vállú fa szobainas felett, ami valaha apámé lehetett. Mr. Vetch felesége szanatóriumban élt fent Erie közelében, amióta a kamasz fiaik meghaltak egy szerencsétlen robbanásban pár évvel korábban, és mindig is az volt a benyomásom, hogy Mr. Vetch részben azért ír, hogy legyen pénz a szanatóriumra, és ott tudja tartani. Horrortörténeteket írt, de százával, és sokat ki is adtak előbb-utóbb olyan korabeli magazinok, mint a *Weird Tales*, a *Strange Stories*, a *Black Tower* meg hasonlók. Gótikus stílusban írt, Lovecraft után szabadon, a történetei csendes pennsylvaniai kisvárosokban játszódtak, amelyek balszerencséjükre olyan helyre épültek, amelyet valaha vérszomjas idegen istenek és emberkínzásban jeleskedő irokéz törzsek látogattak – mindezt azonban száraz, ironikus, néha szinte szellemes hangnemben adta elő, amelynek visszhangját

később felfedeztem John Collier írásaiban. Éjjel írt, töltőtollal, egy hajlított favázú hintaszékben, az ölébe Hudson Bay takarót terített, előtte az asztalon egy üveg whisky állt. Amikor jól ment a munka, az alvó hotel minden zugában hallani lehetett, ahogy hintázik, ahogy eszelősen hintázik, miközben megnevezhetetlen dolgokra áhítózó hőseit eljuttatta borzalmas jutalmukig.

Csakhogy a második világháború utáni években a ponyva-horror iránti kereslet elapadt, a finom fehér borítékok a pompás New York-i címekkel egyre ritkábban jelentek meg a Bel-leek teatálcán nagyanyám zongoráján; végül pedig már egy sem jött. Azt tudom, hogy August Van Zorn megpróbálkozott stílusváltással. A történetek színterét kertvárosokba helyezte át, és nagyobb súlyt fektetett a humorra, így próbálta eladni ezeket a szelíd, vicces írásokat a *Collier's*nak meg a *Saturday Evening Post*nak, ám sikertelenül. Aztán egyik hétfő reggel – tizennégy éves voltam, éppen kezdtem értékelné egy ismeretlen, kedves, önutálatban dagonyázó ember munkáit, aki az elmúlt tizenkét évben egy fedél alatt élt velem és a nagyanyámmal – Honoria Vetch belevetette magát a sebes kis folyóba, amelynek medre a szanatórium mellett futott, keresztül a városkánkon, el egész a sárga Alleghenyig. A holttestét sosem találták meg. A következő vasárnap, amikor hazaértünk a templomból, nagyanyám velem küldte fel Mr. Vetch ebédjét. Normális esetben ő ment volna – állandóan megjegyezte, hogy Mr. Vetch is meg én hajlamosak vagyunk rabolni egymás idejét –, de mérges volt rá, amiért nem volt hajlandó eljönni a templomba éppen ezen a napon, holott az élete csupa üres vasárnapból áll. Úgyhogy két csirkés szendvicseről levágta a kenyérhéját, és egy tálcára tette egy sószóróval, egy őszibarackkal és egy János király-féle Bibliával, én pedig felvittem Mr. Vetch szobájába, akit ott is találtam a még ringó hintaszékben, egy apró, fekete peremű lyukkal a bal halán-

tékában. Noha az irodalmi öldöklésért odavolt, Albert Vetch – apámmal ellentétben, aki állítólag jókora rumlit csinált – tisztán, minimális vérfolyatással távozott.

Nem azért mondom, hogy Albert Vetch volt az első igazi író, akit életemben megismertem, mert egy ideig el tudta adni az írásait magazinoknak, hanem mert ő volt az első, aki az éjfélkörtől szenvedett: a hintaszék, az elmaradhatatlan whiskysüveg, a meredten bámuló szem, ami még nappal is álmatlanságtól vibrált. Sőt, most, hogy igazán belegondolok, ő volt az első – igazi vagy másmilyen – író, aki utamba akadt egy olyan élet során, amibe kicsit túl sok is jutott ennek a megkeseredett, különc fajnak a képviselőiből. Íróként azóta is az ő példáját igyekszem követni. Nagyon remélem, hogy nem csak kitaláltam őt.

August Van Zorn története és történetei jártak a fejemben azon a pénteken is, amikor kimentem a reptérre Crabtree elé. Terry Crabtree érkezése óhatatlanul eszembe juttatta azokat a haláleufóriás novellákat, mivel hosszú barátságunk tulajdonképpen August Van Zorn ismeretlenségén alapult, azon a nyomorúságos kudarcon, ami részben felmorzsolta annak az embernek a lelkét, akit nagyanyám általában egy törött esernyőhöz hasonlított. Húsz év elteltével a mi barátságunk is egyre inkább Van Zorn valamelyik kisvárosára emlékeztetett: egy olyan építmény, amelyet – teljesen szándékolatlanul – a valóság igen vékony hártáján emeltek, ami alatt egy iradatlan Micsoda szunnyad, de egyik sárga szemét kinyitva már minket figyel. Három hónappal korábban bejelentették, hogy Crabtree is az idei Szófesztivál vendége lesz – én ügyeskedtem ki a meghívását –, és az alatt az idő alatt, noha számos üzenetet hagyott nekem, csak egyszer beszéltem vele, öt percet, egy februári estén, amikor kissé betépvé hazaugrottam a főiskola kancellárjának partijáról, hogy nyakkendőt vegyek és siessek a feleségemhez egy másik partira, amit az

ő főnöke rendezett aznap este a Shadyside negyedben. Fűves cigit szívtam, miközben Crabtreevel beszéltem, úgy kapaszkodtam a kagylóba, mintha egy szíj volna, én meg egy hatalmas szélcsatorna közepén állnék, a hajam az arcom körül csapkod, a nyakkendőm mögöttem leng. Noha volt egy olyan érzésem, hogy a legrégebbi barátom dühös, tiltakozó hangon beszél hozzám, a szavai elszálltak mellettem, akár a csomagolóhoz használt kunkori faforgács, én meg integettem nekik. Barátságunk történetében az a péntek a kevés alkalom egyike volt, amikor egyáltalán nem vártam, hogy viszontlássam; sőt, rettegettem tőle.

Emlékszem, aznap délután előbb elengedtem a felsős íróműhelycsoportot; a Szófesztiálra hivatkoztam, de ahogy ki-sorjáztak a teremből, mindenki szegény James Leerre sandított. Összeszedtem a legfrissebb fura novellájának összes tollal javított másolatát és legépelte kritikáját, betömtem az aktatáskámba, és felvettem a kabátomat, aztán amikor indulni akartam, akkor vettem csak észre, hogy a fiú még mindig ott gubbaszt az üres terem végében, a körbe állított székek egyikén. Tudtam, hogy meg kéne vigasztalnom – a csoport szörnyen kemény volt vele –, és láthatóan ezt is várta, de egyrészt sietnem kellett a reptérre, másrészt bosszantott, hogy Jamesnek muszáj állandóan ilyen rohadt különcnek lennie, úgyhogy csak elköszöntem és elindultam az ajtó felé.

– Oltsa le a villanyt, kérem – mondta azon a gyenge, fojtott hintőporhangján. Tudtam, hogy nem lenne szabad, mégis megtettem; és ez remek sírfelirat lenne nekem, pontosabban egy a sok közül, mert nem is sírkövem lesz, hanem egy oszloplelművem, mind a négy oldalán telis-tele le-sújtó mottókkal, kisbetűvel, szorosán egymás mellett. Ott-hagytam James Leert egyedül a sötétben, és fél órával korábban értem a reptérre, mint Crabtree gépe, amely időt arra használtam, hogy ültem a kocsiban a reptéri garázsban, és

Ahmad Jamalt hallgatva elszívtam egy spanglit, és nem teszek úgy, mintha nem ez lebegett volna a szemem előtt attól a pillanattól, hogy elengedtem a hallgatóimat. Az évek során számos bűnnek behódoltam, köztük a whiskeynek, a cigaretának és a különféle nemnewtoni drogoknak, a marihuána azonban végig hű társam maradt. A kocsai kesztyűtartójában volt egy cipzáras zacskó, benne egy uncia illatos termés a kaliforniai Humboldt megyéből.

Crabtree egy kis vászontáskával sétált le a gépről, az öltönyzákját egyik karján átvetve, az oldalán egy magas, vonzó illetővel. Az illetőnek hosszú, göndör, fekete haja volt, csodás vörös köpenyt viselt a fekete ruhához és a tízcentis fekete magas sarkúhoz, és önfeledt örömmel kacagott valamin, amit Crabtree a szája sarkából súgott neki. Első látásra nem néztem nőnek, bár teljesen ki sem zárhattam.

– Tripp – jött oda hozzám Crabtree, szabad karját kinyújtva. Majd mindkét karral átölelt, és én a kelleténél egy-két pillanattal tovább szorítottam magamhoz, a bordái tapintásából igyekeztem megállapítani, hogy még mindig szeret-e. – Jó, hogy látlak. Hogy vagy?

Elengedtem és hátraleptem. Az arcán a szokásos megvető Crabtree-kifejezést láttam, a szeme fényes és kemény volt, de úgy véltem, nem mérges rám. Ahogy idősödött, hosszabbra hagyta a haját, nem a kezdődő kopaszság ellensúlyozására, mint azt a sok divatos negyvenes férfi teszi, nem, őt tisztább, vitathatatlan hiúság vezérelte: nagyon szép haja volt, sűrű és gesztenyebarna, makulátlan függönyként omlott a vállára. Jó szabású, barnásszürke, öves esőköpenyt viselt, alatta elegáns öltönyt – olasz darab olyan fémes selyemből, ami zöld, akár az egydolláros háta –, fonott mintás bőr papucscipőt zokni nélkül, és kerek iskolásszemüveget, amit még sosem láttam rajta.

– Remekül nézel ki – mondtam.

– Grady Tripp, ő Miss Antonia... ööö... Miss Antonia...
– Sloviak – mondta az illető a csinos nőktől megszokott hangon. – Örvendek.

– Kiderült, hogy a szomszéd utcában lakik, a Hudsonon.
– Helló – mondtam. – Az a kedvenc utcám New Yorkban. – Igyekeztem feltűnés nélkül szemügyre venni Miss Sloviak nyakának architektúráját, de élénk mintás kendővel takarta el. Ezt önmagában is bizonyítéknak tekintettem. – Csoomag?

Crabtree a kék vászontáskát magánál tartotta, és nekem adta az öltönyzsákot. Meglepően könnyűnek találtam.

– Csak ez?

– Csak ez. Esetleg elvihetnék Miss Sloviakot is?

– Gondolom, megoldható – feleltem némi balsejtelemmel, ugyanis kezdett derengeni, milyen este elé nézünk. Nagyon jól ismertem azt a tekintetet Crabtree szemében. Úgy nézett rám, mintha olyan szörnyeteg lennék, amit ő teremtett a saját agyával-kezevel, és mindjárt felkattintja a kapcsolót, minek hatására görcsös mozgással nekivágok a vidéknek, lerombolok kezdetleges tanyákat és megrontom a tájjellegű szűzállományt. Ráadásul volt még bőven ötlete ott, ahonnan ez jött, és ha ölébe pottyan egy lehetőség a rendzavarásra, könnyörtelenül ki fogja aknázni ezen az éjszakán. Ha Miss Sloviak netántán nem transzvesztita, Crabtree tutira azzá teszi. – Melyik hotel? – kérdeztem.

– Ó, én itt élek – felelte Miss Sloviak bájosan elpirulva.
– Vagyis a szüleim. Bloomfieldben. De elég, ha a belvárosban kitesznek, ott tudok taxit fogni.

– A központban amúgy is meg kell állnunk, Crabtree – mondtam, így jelezve minden érintettnek, hogy közlekedési szempontból vele van dolgom, és Miss Sloviakot ideiglenes utastársnak tekintem. – Hogy felvegyük Emilyt.

– Hol lesz a vacsora, ahová megyünk?

– Point Breeze-ben.

– Az messze van Bloomfieldtől?

– Nem túl messze.

– Remek – mondta Crabtree, azzal megfogta Miss Sloviak könyökét, és elindult vele a csomagkiadó felé, szaporán szedte csontos lábát, hogy lépést tudjon tartani Miss Sloviakkal.
– Ne maradj le, Tripp – szólt hátra a válla felett.

A járatuk poggyászára sokáig kellett várni, és Miss Sloviak kihasználta az időt, hogy kimenjen a mosdóba. Természetesen a női mosdóba. Crabtreevel ott álltunk, és egymásra vigyorogtunk.

– Megint be vagy állva – mondta.

– Hogy vagy, te disznó?

– Állás nélkül – felelte, meglehetősen elégedetten.

Már majdnem elmosolyodtam, de akkor valami, az álla izmának egy rezzenése elárulta, hogy nem viccelt.

– *Kirúgtak?*

– Még nem, de már a kanyarban van. Nem akkora gáz. A héten körbetelefonáltam a várost. Pár emberrel együtt ebédeltem. – Továbbra is táncoltatta a szemöldökét, és vigyorogott, mintha a szorult helyzet szórakoztatná (Terry Crabtreeben túltengett az önutálat), és bizonyos mértékig kétségtelenül szórakoztatta is. – Muszáj nekem nyitnom, maguktól nem fognak kopogtatni nálam.

– Jesszusom, Terry, de miért? Mi történt?

– Átszervezés.

Két hónappal korábban a kiadómat, a Bartizant felvásárolta a Blicero Verlag, egy nagy német médiakonglomerátum, majd ez után az új vezetés könyörtelen takarításáról szóló pletykák egész Pittsburghig eljutottak.

– Gondolom, nem passzoltam az új vállalati profilba.

– Miért, az micsoda?

– Hozzáértés.

– És hová mész?

A fejét rázta, és vállat vont.

– Hogy tetszik Miss Sloviak? – váltott témát. – Mellettem ült a gépen. – Valahol sziréna szólalt meg, tudatva a várakozókkal, hogy a csomagszállító szalag rögtön megindul. Azt hiszem, mindketten összerezteztünk. – Tudod te, hány gépre szálltam már fel azzal a titkos reménnyel, hogy a jegyem egy ilyen nő mellé szól majd? Főleg *Pittsburgh* felé? Szerinted nem szól Pittsburgh javára, hogy ilyen nőt produkál, mint Miss Sloviak?

– Transzvesztita.

– Édes istenem – vágott döbbent képet.

– Vagy nem?

– Lefogadom, hogy az az övé. – Egy nagy, foltos pónibőr bőrröndre mutatott, olyan védőnejlonban, mint egy szófa-párnahuzat, ami éppen kibújt a szállítószalag gumi csapóajtáján. – Biztos nem akarta, hogy összekoszolódjon.

– Mi lesz veled, Terry? – kérdeztem. Olyan érzésem volt, mintha a sziréna még a mellkasomban visszhangozna. *És velem mi lesz?*, gondoltam. *Mi lesz a könyvemmel?* – Hány éve is vagy már a Bartizannál? Tíz?

– Akkor tíz, ha az utolsó ötöt nem számolod – fordult felém. – És gondolom, nem számolod. – Rám nézett, az arcán nyájas kifejezés, a szemében a rosszindulatnak és szeretetnek az a keveréke, amit a neve, a „vadalma” olyan jól kifejezett. Még ki sem nyitotta a száját, már tudtam, mit fog kérdezni: – Hogy áll a könyv?

Nyúltam, hogy elkapjam a pónibőr táskát, mielőtt eldöcög mellettünk.

– Jól – feleltem.

A negyedik regényemre értette, vagyis arra, amit a negyedik regényemnek szántam, a *Fenegyerekekre*, amit az előző elnöki adminisztráció korai szakaszában ígértem meg a Barti-

zannak. A harmadik regényem, a *Pincevilág* elnyerte a PEN-díjat, és a tizenkétezer eladott példánnyal kétszer olyan jól teljesített, mint a két elődje együtt, minek hatására Crabtree és a főnökei a Bartizannál vérmes reményeket tápláltak arra nézve, hogy hamarosan elérem minimum a kultúrói státuszt, így röhejesen nagy előleget adtak pusztán egy megdőbbsent szerző buta mosolyáért és egy címért, ami az agyvádékom felszínére lebegett, miközben a farokvádékomat a férfitvéce alumíniumvizeldéjébe csorgattam a Three Rivers stadionban. Szerencsémre hamarosan támadt egy abszolút remek regényötletem – három testvér születik, felnő és meghal egy elátkozott pennsylvaniai kisvárosban –, amin rögtön elkezdtem dolgozni, és amit azóta is szorgalmasan aprítok. Nem a motiváció vagy az inspiráció volt a probléma; ellenkezőleg, az írógéphez leülve mindig vidám és tettekreász voltam, sosem szenvedtem az úgynevezett írói válságtól; nem is hittem benne.

Az én problémám pont az ellenkezője volt. Túl sok mindent meg akartam írni: túl sok remek és nyomorúságos épületet felhúzni, utcát elnevezni, toronyórát megszólaltatni; túl sok szereplőt felemelni a porból, akár virágokat, amelyek szirmai aztán egyenként letépek, hogy feltárjam a bonyolult, törékeny belső szerveket; túl sok rettenetes genetikai és financiaális titkot kiásni és eltemetni és megint kiásni; túl sok válást kimondani, örököszt kitagadni, légyottot megszervezni, levelet gonosz kézbe irányítani, ártatlan gyermeket martalékul vetni reumás láznak; túl sok nőt hagyni beteljesülés és remény nélkül, túl sok férfit kergetni házasságtörésbe és lopásba, túl sok tüzet gyújtani ódon házak mélyén. Egyetlen családról szólt, és az aznapi állapotában kétezer-hatszáztizenegy oldalt tett ki, minden egyes oldal minimum ötször átdolgozva és átírva. És dacára az eltelt éveknek, valamint a felhasznált szavaknak, hogy feltérképezem szereplőim szeszé-

lyes útját a könyörtelen kék égbolton, amelyen elindítottam őket, még el sem érték a zenitet. Nemhogy nem fejeztem be, még csak nem is láttam a végét.

– Kész – feleltem. – Lényegében. Most már csak, tudod, haver... szöszmötölök vele.

– Remek. Bízom benne, hogy a hétvégén belenézhetek. Á, fogadok, hogy ez is az övé. – Egy takaros kis piros-fekete kockás poggyászra mutatott, amit szintén benejlonoztak, és ami most felénk döcögött a szalagon. – Szerinted van rá sansz?

Megragadtam a második bőröndöt – inkább amolyan könnyű útitáska volt, zömök kis félhold, ami oldalt nyílt –, és letettem a földre az első mellé.

– Nem tudom – feleltem. – Nézd meg, mi történt Joe Fahey-val.

– Híres lett, méghozzá a negyedik könyvével.

John Jose Fahey, egy másik igazi író, akit ismertem, összesen négy könyvet írt: *Szomorú hírek*, *Búslakodás*, *Rajongók és ragadványok* meg a *Nyolc fényévnyi tömör ólom*. Joe-val akkor barátkoztunk össze, amikor egy szemesztert azon a tennesseei főiskolán töltöttem, immár tizenkét éve, ahol ő vezette az íróprogramot. Amikor megismertem Joe-t, fegyelmezett író volt, a narratív kitérőket csodálatos adottsággal kezelte, amit állítólag a mexikói anyjától örökölt, és nagyon kevés rossz – vagy kordában tarthatatlan – szokással. Udvarias pasas volt, szinte simulékony, a haja már harminckét éves korára megöszült. A harmadik könyve szerény sikere után Joe kapott a kiadójától százhuszonezzer dollár előleget, hogy legyen kedve megírni egy negyedik könyvet. Az első próbálkozás szinte azonnal gellert kapott. Hősiesen nekilátott másodsor is; ezt két évig gyötörte, mire végleg elbaszottnak nyilvánította, és abbahagyta. A következő próbálkozást a kiadó utasította el, mielőtt Joe egyáltalán a végére ért volna, azzal, hogy

már így is túl hosszú, és különben sem olyan könyv, ami őket érdekelné.

Ezután John Jose Fahey bevette magát a kudarc áthatolhatatlan erődjébe. Eljátszotta azt az igen nehéz trükköt, hogy a véglegesítés ellenére kirúgatta magát a tennesseei főiskoláról: elkezdett részegen bejárni, megbocsáthatatlan kegyetlenséggel beszélt az osztálya tehetségtelen diákjaival, és egy nap töltött pisztolyt lengetett a katedrán, így instruálta a növendékeit, hogy a Félelemről írjanak. A feleségétől is elszigetelte magát, aki végül nagy nehezen elhagyta, és magával vitte a csodás szerződésből kapott pénz felét. Egy idő múlva Joe visszatért Nevadába, ahol született, és egyik motelből a másikba költözött. Pár évvel később összefutottam vele, amikor a renói reptéren szálltam át. Ő nem utazott sehová, csak jelenetet rendezett a McCarran reptéren. Először úgy tett, mint ha meg sem ismerne. Egyik fülére megsüketült; szórakozott és rideg volt. Ám aztán megittunk több margaritát a reptéri bárban, és akkor elárulta, hogy hét próbálkozás után végre elküldte a kiadójának azt, amit ő egy regény elfogadható végleges kéziratának érzett. Megkérdeztem, milyennek tartja.

– Elfogadhatónak – felelte hűvösen. Aztán megkérdeztem, nem tette-e nagyon boldoggá, hogy befejezte a könyvet. Kétszer is meg kellett ismételnem a kérdést.

– Kurva boldoggá tett – felelte.

Utána különféle pletykák értek el hozzám. Azt hallottam, hogy a találkozásunk után hamarosan Joe megpróbálta *viszszavonni* azt a leadott hetedik kéziratát, amiről csak akkor mondott le, amikor a türelmét vesztett kiadó perrel fenyegette. Azt hallottam, hogy ki kellett húzni egész részeket, mert vagy értelmetlenek voltak, vagy logikátlanok, vagy brutálisan keserű hangneműek. Hallottam mindenféle szerencsétlen dologról. Végül azonban az *Ólom* elég jó könyv lett, amihez hozzájött Joe korai és abszurd halálának reklámértéke

– a Virginia Streeten ütötte el egy páncélautó, amely a kaszinók bevételeit szedte össze –, így elég jó fogyást produkált. A kiadónak visszajött majdnem az egész előleg, és mindenki sajnálta, hogy Joe nem érhetette meg a sikert, bár én ezzel nem tudtam egyetérteni. Aki nem olvasta a könyvet, annak mondom, hogy nyolc fényévnyi tömör ólom az a vastagság, ami ahhoz kéne, hogy ne érjenek bennünket a neutrínók. A kis szarosok mindenhol ott vannak.

– Jól van, Crabtree, elolvashatsz belőle, mit tudom én, tíz-tizenkét oldalt.

– Bármelyik tizenkét oldalt?

– Persze. Amelyiket akarod. – Nevettem, de attól féltem, hogy tudom, melyik tizenkettőt választja: az utolsó tizenkettőt. Ami gond lesz, mert az utóbbi egy hónapban, Crabtree érkezésének tudatában öt különböző „utolsó fejezetet” is írtam, nyomorult, félérett szereplőimet kitettem különféle bibliai csapásoknak, shakespeare-i vérfürdőknek és szerencsés kis véletleneknek abban a kétségbeesett reményben, hogy idő előtt földre szállítsam a hatalmas, imbolygó zeppelint, aminek én voltam az örült kapitánya. Nem volt „utolsó tizenkét oldal”; pontosabban hatvan is volt, mind groteszkül váratlan, esetleges és erőszakos, az irodalmi megfelelője annak a szelles, lángoló reptérnek a New Jersey állambeli Lakehurstben. Negédesen mosolyogtam Crabtreere, csak éppen a kelleténél egy pillanattal tovább. Crabtree megszánt és elfordult.

– Ezt sasold – mondta.

Sasoltam. Ugyanúgy betekerve erős átlátszó védőanyagba, mint a két bőrönd, csak ezt a nejlont szigetelőszalag tartotta a helyén, egy különös, fekete bőrtok tartott felénk, nagy, mint egy szemetes, furcsa geometria szerint tervezték, mintha egy elefánt szívét szállítanák benne billentyűstül-kamrástul.

– Az egy tuba – ismertem fel. Beszívtam az arcomat, és félig lehunyt szemmel néztem rá. – Szerinted...?

– Szerintem tuti – vélte Crabtree. – Be van nejlonozva.

Leemeltem a szállítószalagról – még nehezebb volt, mint amilyenek kinézett –, és letettem a másik kettő mellé, majd a női mosdó felé fordultunk, és vártuk Miss Sloviakot. Amikor pár perc elteltével sem jött, úgy döntöttünk, szerzünk egy kiskocsit. Kértem Crabtree-től egy dollárt, majd a kocsikiadóval folytatott rövid küzdelem után sikerült felpakolnunk rá a csomagokat, és a mosdóhoz toltuk.

– Miss Sloviak? – kopogott úriemberhez méltón Crabtree a női mosdó ajtaján.

– Rögtön megyek – szólta ki Miss Sloviak.

– Most csomagolja vissza a farkát a nejlonba – jegyeztem meg.

– Tripp – mondta Crabtree. Most egyenesen rám bámult, farkasszemet nézett velem, amíg bírt, vagyis amíg az örömszeptorainak izgatott állapota engedte. – Tényleg majdnem kész?

– Persze. Még szép. Így is te leszel a szerkesztőm, Crabtree?

– Persze – felelte. Bontotta a szemkontaktust, és visszafordult a szállítószalagon sodródó csomagok egyre ritkuló menete felé. – Minden rendben lesz.

Akkor kijött Miss Sloviak a női mosdóból, megigazított frizurával, kipirosított arccal, halvány sárgászöldre festett szemhéjjal, Cristalle-tól illatozva, amit azért ismertem fel, mert ezt viselte a feleségem, Emily, és a szeretőm is, Sara Gaskell. Én kicsit fanyarnak éreztem, képzelhetik. Miss Sloviak lenézett a csomagokra a kiskocsin, majd Crabtree-re, és a kirúszoszott szája széles, fogsorvillantó, szinte elviselhetetlenül flörtölő vigyorra húzódott.

– Nahát, Mr. Crabtree – rebegette Miss Sloviak túrhető Mae West-utánzással –, az egy tuba a poggyászkocsin, vagy csak ennyire örül, hogy lát?